

Η είδηση σχετικά με το τι συνέβη φέτος στη βιβλιοθήκη μας θα μπορούσε να είναι αυτή που παρατίθεται δίπλα. Και κάπως έτσι, λιτά και λακωνικά η είδηση αυτή θα είχε ενημερώσει τον αναγνώστη με επιτυχία. Ή μήπως όχι;

Η σχολική βιβλιοθήκη μας – Ένα παράθυρο στον κόσμο

Φαινομενικά, οι παραπάνω αράδες αποτυπώνουν τις δραστηριότητες στις οποίες συμμετείχαν οι μαθητές μας, μα στην πραγματικότητα αποσιωπούν τις – ίσως – πιο ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες της όλης ενασχόλησης μας με το πρόγραμμα. Να λοιπόν μερικά πράγματα με τα οποία καταπιαστήκαμε, και που ο αναγνώστης μας δε θα μάθαινε ποτέ διαβάζοντας την παραπάνω είδηση:

- Τι κοινό έχουν «Ο μάγος του Οζ», «Η μικρή γοργόνα», «Ο Γουίνι το αρκουδάκι», «Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων» και «Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο της σοκολάτας»; Όλα τα παραπάνω βιβλία, είτε λογοκρίθηκαν είτε εξωστρακίστηκαν από βιβλιοθήκες ανά τον κόσμο, το καθένα για κάποιον παράλογο για τα σημερινά δεδομένα λόγο. Μας δόθηκε έτσι η ευκαιρία να κουβεντιάσουμε για τη λογοκρισία και την ελευθερία του λόγου και να αναλογιστούμε πόσο ζοφερός θα ήταν ο κόσμος μας αν δεν μπορούσαμε να εκφραστούμε ελεύθερα.
- Τι συμβαίνει όταν «Το κομμάτι που λείπει συναντά το μεγάλο Ο»; Ήβδαμε μια μεταφορά της ιστορίας του S. Silverstein και συζητήσαμε για την ανάγκη μας να πορευόμαστε μαζί με άλλους, να ανήκουμε κάπου, αλλά και για όλα όσα μας

<https://www.awesome.com>

Φέτος, κατά το σχολικό έτος 2022-2023, μαθητές της Α' τάξης συμμετείχαν στο πολιτιστικό πρόγραμμα με τίτλο «Η βιβλιοθήκη μας: ένα παράθυρο στον κόσμο», στόχος του οποίου ήταν η εξοικείωσή τους με το πως οργανώνεται και λειτουργεί μια βιβλιοθήκη, η ενίσχυση της επαφής τους με το βιβλίο και τέλος ο εξωραϊσμός του χώρου της βιβλιοθήκης του σχολείου μας. Στο πλαίσιο του προγράμματος οι μαθητές διάβασαν βιβλία, ασχολήθηκαν με χειροτεχνίες, με τις οποίες στολίστηκε η βιβλιοθήκη και επισκέφθηκαν τη δημοτική βιβλιοθήκη της Πάτρας.

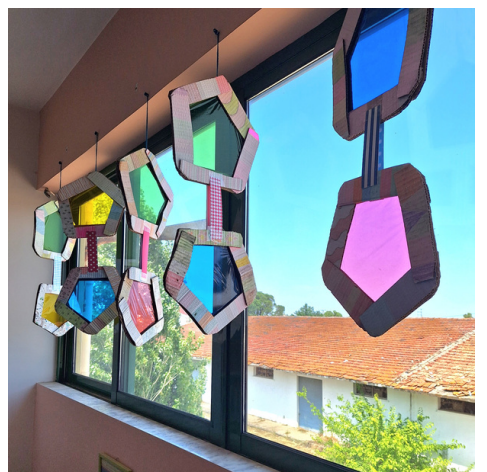
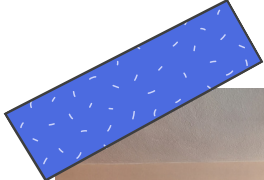
κρατάνε πίσω. Εκτός όμως από την ευκαιρία για αυτή την κατά κάποιο τρόπο φιλοσοφική συζήτηση, διαπιστώσαμε το πως μια απλή εκ πρώτης όψεως ιστορία μπορεί να κρύβει πολλά επίπεδα ανάγνωσης και να αγγίζει μια διαφορετική χορδή στον καθένα.

- Υπάρχουν βιβλία και ιστορίες που δε διαβάζονται από την αρχή ως το τέλος, αλλά κάπως διαφορετικά. Ακολουθήσαμε τον ιππότη Ροδόλφο Ρουλεμάν σε μια μεγάλη περιπέτεια ή για την ακρίβεια σε μια περιπέτεια με «σταυροδρόμια». Τον είδαμε ανάλογα με τις αποφάσεις μας, να συναντά του μυθικούς Ψεμαλέοντες, να διεκδικεί πριγκίπισσες, να καλλιεργεί φανταχτερά ροζ ρουμπίνια ή κοινά δαμάσκηνα. Ανακαλύψαμε έτσι μέσα από το παραμύθι του Ευγένιου Τριβιζά «Τα 33 ροζ ρουμπίνια» την εργοδική λογοτεχνία, όπου ο αναγνώστης πρέπει να παράγει έργο για να συνεχίσει την ανάγνωση και η ιστορία δεν είναι γραμμική, αλλά μεταβαλλόμενη.

Με την ευκαιρία, αν θέλετε κι εσείς να μάθετε για την δύναμη της φαντασίας, μπορείτε να δείτε κι εσείς (εμείς την είδαμε και ενθουσιαστήκαμε) την παρακάτω συνέντευξη του συγγραφέα:
<https://www.youtube.com/watch?v=tx67UwGrqkU>

- Δημιουργήσαμε ιστορίες. Αφήσαμε ελεύθερη τη φαντασία μας και διαλέξαμε λέξεις. Τις γράψαμε σε πολύχρωμα χαρτάκια, τις ανακατέψαμε και διαλέγοντας τρεις από αυτές, φτιάξαμε αστείες - αλλά και ίσως όχι τόσο αστείες - ιστορίες. Κάποιες θα τις δείτε εδώ, κάποιες έμειναν στα συρτάρια, κάποιες στη μέση και άλλες τις μοιραστήκαμε προφορικά.
- Επισκεφθήκαμε τη Δημοτική Βιβλιοθήκη Πατρών. Μάθαμε πως γίνεται η αρχειοθέτηση των βιβλίων σήμερα και πως στο παρελθόν, πως λειτουργούν οι υπηρεσίες αναζήτησης και δανεισμού. Περιηγηθήκαμε στο χώρο και αναζητήσαμε βιβλία για την ευρύτερη περιοχή των Σαγείκων. Μάθαμε επίσης πως τα τυφλά άτομα ή τα άτομα με μειωμένη όραση μπορούν να κάνουν χρήση του υλικού της βιβλιοθήκης και μιλήσαμε για τη μέθοδο Braille, τον τρόπο μεταγραφής των βιβλίων σε αυτή, αλλά και για άλλους τρόπους με τους οποίους η τεχνολογία κάνει τις βιβλιοθήκες περισσότερο προσβάσιμες. Μιλήσαμε με μαθητές του Λυκείου που αξιοποιούν το χώρο της βιβλιοθήκης για να προετοιμαστούν για τις πανελλήνιες και πριν φύγουμε, επισκεφθήκαμε την Δημοτική Πινακοθήκη στο ισόγειο, η οποία φιλοξενούσε έργα του Φ. Κόντογλου.
- Τέλος, ανακαινίσαμε το χώρο της βιβλιοθήκης μας. Από την αρχή της χρονιάς, συμφωνήσαμε πως μια βιβλιοθήκη δεν αρκεί να είναι πλούσια, αλλά πρέπει και να είναι ένας χώρος ελκυστικός και ευχάριστος, ο οποίος θα προσελκύει τον αναγνώστη. Έτσι, δημιουργήσαμε κατασκευές οι οποίες πλέον κοσμούν το χώρο.

Και κάπως έτσι, η χρονιά πέρασε. Αν και υλοποιήσαμε κάποιες από τις ιδέες μας, πολλές ακόμη υπάρχουν στα σκαριά για του χρόνου, με στόχο κάθε χρονιά η βιβλιοθήκη να γίνεται ομορφότερη και όλο και περισσότεροι μαθητές να γνωρίζουν τον κόσμο του βιβλίου και να ανακαλύπτουν νέους κόσμους.

Η βιβλιοθήκη μας
σήμερα

Δύο από τις ιστορίες των μαθητών μας...

Ο χιονάνθρωπος

Μία φορά και έναν καιρό σε ένα τρομακτικό δάσος ζούσε μία κακιά μάγισσα. Ήταν χειμώνας και χιόνιζε.

Η μάγισσα καθημερινά στις 4.00 το απόγευμα έβγαινε με την μαγική της σκούπα για να μαζέψει τρόφιμα. Μία μέρα είχε σκοτεινιάσει και η μάγισσα είχε ξεχαστεί και όταν κοίταξε το ρολόι είδε ότι η ώρα είχε περάσει. Ύστερα νευρίασε επειδή είχε αργήσει να πάει να μαζέψει τρόφιμα. Έτσι πήρε τη μαγική της σκούπα και έφυγε.

Μπροστά από την πόρτα υπήρχε ένας φτιαγμένος χιονάνθρωπος και η μάγισσα αναρωτήθηκε ποιος τον έφτιαξε. Ωστόσο αποφάσισε ότι πια είναι δικός της. Εκείνη την ώρα άρχισε να βρέχει και έτσι σκέφτηκε να κάνει τον χιονάνθρωπο να περπατήσει. Με τα μαγικά της κόλπα του έδωσε τη δύναμη να περπατήσει και του είπε ότι στο εξής θα κάνει ό,τι του ζητάει. Μετά από λίγα λεπτά η μάγισσα είπε στον κινούμενο χιονάνθρωπο να πάει να μαζέψει τρόφιμα για να φάει. Έτσι ο χιονάνθρωπος πήγε και μετά από λίγη ώρα ήρθε με πολλά τρόφιμα.

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός και ο χιονάνθρωπος έγινε ο υπηρέτης της. Κάποια μέρα όμως του είπε ότι τον βαρέθηκε και θα τον έκανε και πάλι έναν απλό χιονάνθρωπο. Αυτός έκλαψε και της ζήτησε να μην το κάνει. Τότε η μάγισσα μετάνιωσε, είδε ότι και αυτή ήθελε ένα φίλο και έτσι έμειναν μαζί πολλά χρόνια.

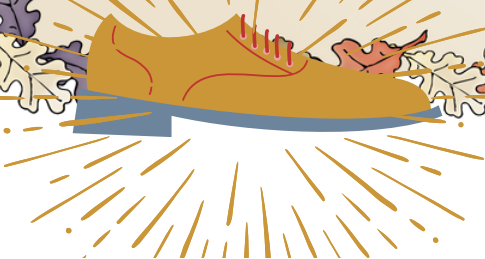
Ηλίας Μπέης (Α2)

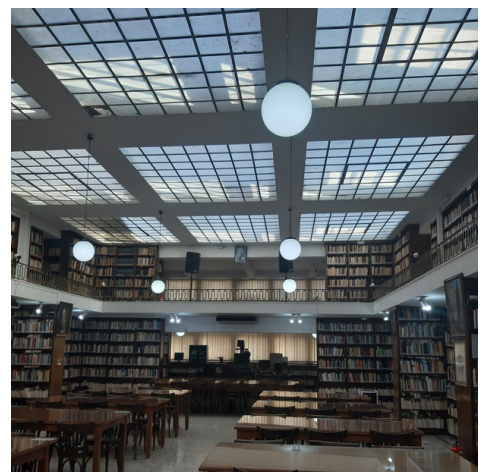

Κάποτε, σε μια μακρινή πολιτεία, ζούσε ένα μικρό, άτυχο, ορφανό, φτωχό παιδάκι, ο Πιτ! Το συγκεκριμένο παιδί ήταν εγκαταλελειμμένο στον δρόμο, πολύ πεινασμένο και ντυμένο με κουρελιάρικα ρούχα. Μια φορά από την περιοχή που ζούσε, πέρασε ο βασιλιάς της πόλης, και η συνοδεία του. Τότε του βασιλιά του βγήκε το παπούτσι του, το οποίο έχασε, καθώς καταλάθος σκόνταψε. Το παπούτσι ήταν χρυσό και μεγάλης αξίας και για καλή του τύχη, ο Πιτ το βρήκε μπροστά του, καθώς περπατούσε. Όταν το είδε είπε με θαυμασμό "Ωωω τι ωραίο παπούτσι..." και παρόλο που ήταν φτωχός και θα μπορούσε να το πουλήσει και να πάρει χρήματα για να επιβιώσει, αποφάσισε μέσα του, ότι θα ψάξει να το δώσει σε οποιόν άνηκε.

Έτσι λοιπόν ξεκίνησε να πάει προς την αγορά, εκεί όπου μαζευόταν σχεδόν όλος ο κόσμος, και άρχισε να ρωτάει δεξιά και αριστερά αν ξέρουν τίνος είναι το παπούτσι. Δεν του μιλούσε κανείς γιατί ήταν ένα μικρό και απεριποίητο παιδί, όμως ένας γέροντας του εξήγησε πως μόνο ο βασιλιάς φοράει τέτοιου είδους παπούτσια, και ότι έπρεπε να το παραδώσει στο παλάτι πριν τον ανακαλύψουν και υποψιαστούν πως το έκλεψε. Μετά από λίγο καιρό, ο βασιλιάς ανακοίνωσε σε όλη την περιοχή πως έχει χάσει το πανάκριβης αξίας παπούτσι του, και οποίος το έβρισκε είχε χρηματική αμοιβή. Μόλις το άκουσε αυτό ο Πιτ πήρε αμέσως το παπούτσι και ξεκίνησε για το παλάτι. Όταν τον πήγαν στον βασιλιά το παιδί δεν δεχόταν την χρηματική αμοιβή και του παρέδωσε το χρυσό του παπούτσι και πήγε να φύγει. Τότε ο βασιλιάς το είδε που ήταν ένα φτωχό αγοράκι με χρυσή καρδιά και του είπε πως θα τον μεγαλώσει αυτός. Έτσι ο Πιτ μεγάλωσε με μια πολύ καλή ανατροφή, μορφώθηκε και ήταν πάντα ευτυχισμένος.

Δώρα Δημοπούλου, Α1

Επίσκεψη στη Δημοτική
Βιβλιοθήκη Πατρών